

WENDY
BROKERS

DROMEN

Lezen. Zo lang ik me kan herinneren doe ik het. Vroeger overal en vooral lang en veel. Ik ging op in de woorden en de magie van die fantasiewereld, omgeven door het liefst stapels van series want dan kon je direct verder waar het vorige boek was gestopt. Het huis om me heen kon instorten: ik hoorde niets.

Het is precies dat waarop je hoopt als auteur. Dat lezers je werk verslinden en ze niet kunnen wachten tot ze meer van je in handen hebben.

Eén van de mooiste complimenten vond ik dan ook dat een lezeres bekende dat ze al lezend met mijn boek onder haar neus door haar huis liep. Ik stelde me voor dat ze daarbij met een van mijn boeken in haar hand naar de keuken liep, verstrooid en compleet verzonken in de verhaallijn theezette en zonder diezelfde thee weer terugliep naar haar plek op de bank of stoel, het vergeten glas of kopje op het aanrecht tot de inhoud koud was. Dat laatste vertelde ze niet, maar dat popt dan in mijn hoofd op. Mijn fantasie is niet geleverd met een uitknop, blijkbaar.

De weg naar publicatie is voor iedere auteur anders, maar ik denk dat voor velen het ongeloof, het even geen lucht meer kunnen krijgen, gevolgd door de euforie

als je hoort dat je wordt gepubliceerd (op wat voor manier dan ook) wel gelijk is. Want iedere auteur is binnen zijn of haar genre op zoek naar erkenning. Je hebt niet iets van jezelf uit handen gegeven om te worden afgebrand, tenslotte. Ik schreef al jaren voor een select clubje familie en vrienden voor de echte stap kwam. Mijn eerste publicatie was met een autobiografisch verhaal in een bundel en dat smaakte naar meer. Toch duurde het nog ruim vier jaar voor mijn debuutroman bij een kleine uitgeverij een feit was. Net zo goed euforisch was ik, toen ik het eerste exemplaar vasthield, en behoorlijk bleu in mijn denken dat vanaf nu de bal wel ging rollen. Maar boekhandels nemen jou als onbekende auteur niet snel op in hun assortiment en het is best een kleine vijver waar we met vooral heel veel auteurs in vissen. Zie maar eens een goed plekje te bemachtigen met je hengel en niet van je visstoel af te lazeren in het gedrang. Ik heb vroeger gegrapt dat een uitgeverij mocht aanbellen bij me en ik dan zeker ging opendoen. Dat die kans te klein is om een kans te worden genoemd, wist ik maar al te goed. Dat het wel min of meer zo ging, is soms nog steeds niet te bevatten.

In de zomer van 2017 startte ik, in navolging van een paar collega's, een verhaal op Facebook in de hoop lezers te bereiken. Dat er ook een uitgever meelas, wist ik niet. Tot die uitgever zich zes weken na de start van het verhaal via messenger meldde met een: 'Hé Wendy, wat ben je een heerlijk verhaal aan het schrijven. Denk je erover het uit te geven? Anders hebben wij wel interesse.'

Die uitgeverij was Boekerij...

En daar stond ik. Op de parkeerplaats van ons dorp, tussen een voordeeldrogist en de supermarkt, met een wild kloppend hart en knikkende knieën, het korte bericht te lezen en te herlezen en zocht het profiel van degene die mij het bericht had gestuurd op. Of het echt was en geen grapje.

Ik knijp mezelf zo nu en dan. Of ik wel wakker ben. Deze zomer komt mijn zesde boek uit, mijn derde bij Boekerij (naast mijn debuut en een novelle bij mijn

debuutuitgeverij is er in 2018 ook nog een Young Adult uitgekomen bij uitgeverij van Goor – Best of YA). Ik heb nog steeds ‘ik heb het allemaal gedroomd’-momenten (naast die van: ‘wanneer val ik door de mand’, want hé, ik heb dan wel ontzettend veel geleerd in de afgelopen jaren, ik blijf onzeker en trek me elke negatieve recensie wel tien keer harder aan dan een positieve. Ja, ik weet het; niet doen, maar dat is de aard van dit beestje).

31 december 2019 was zo’n droom-momentje. Met de laatste boodschappen in het oude jaar op de keukenvloer voor me en de jas nog aan op mijn telefoon zien dat ik ben getagd. Om met trillende vingers het bericht te openen en daar te lezen dat mijn laatste boek bij Thrillers & More in de categorie roman/feelgood Nederlandstalig het beste boek van 2019 is geworden.

Weet je wat?

Als het allemaal een droom is, wil je dan vooral op je tenen om me heenlopen en me laten slapen?

Dank je.